

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Despre Sfânta care mai înainte fusese desfrânată: Cuvioasa Maria Egipteanca

În urcușul spre Înviere, Părinții Bisericii au rânduit ca Duminicile din Postul Mare să fie închinare unor sfinți, modele de urmat pentru creștinii angajați în „războiul nevăzut”. Așa sunt podobașele Bisericii lui Hristos, sfinți precum: Sfântul Ierarh Grigorie Palama (Duminica a II-a din Post), Sfântul Cuvios Ioan Scărarul (Duminica a IV-a din Post) sau Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca (Duminica a V-a din Post).

A doua Evanghelie a acestei Duminici ne arată calea unei pocăințe adânci, marcată de părere de rău pentru păcatele săvârșite anterior, de tăcerea smerită, dar plină de îndrăzneala credinței. Este vorba despre gestul plin de iubire, de smerenie, de lepădare de sine și de remușcare pentru viața dusă până atunci al păcătoasei care va uda cu lacrimile ei picioarele lui Iisus și le va șterge cu părul capului ei. Și cât de prompt vine răspunsul Domnului: „Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit” (Luca 7, 47).

Această Evanghelie ilustrează cât se poate de bine viața Cuvioasei Maria Egipteanca, pomenită în a V-a Duminică din Postul Paștilor, femeia care mai înainte fusese o mare păcătoasă, dar care cunoscându-L pe Hristos va cunoaște taina și puterea pocăinței, și prin intermediul ei, culmile sfințeniei.

Despre viața acestei minunate sfinte a scris Sfântul Sofronie, Patriarhul Ierusalimului. Sfârșitul vieții ei este legat de vremea Postului Mare, când un anume ieromonah cu numele Zosima s-a retras în pustia de dincolo de Iordan, cale de douăzeci de zile de mers. Deodată a zărit o făptură omenească cu trupul zbârcit și dezvelit, cu părul albit de ani, care văzându-l s-a îndepărtat de el. A ajuns-o, iar femeia, în Duhul lui Dumnezeu i s-a adresat pe nume: „Avva Zosima, iartă-mă pentru Domnul. Nu mă pot arăta înaintea ta, căci sunt o femeie despuiată”. După ce Zosima i-a aruncat veșmântul său cel din afară, femeia i s-a arătat. Rugându-o cu insistență i-a povestit viața tumultuoasă până la o vreme.

Se născuse în Egipt și de la vârsta de doisprezece ani a început să trăiască în desfrânări în Alexandria, unde a petrecut șaptesprezece ani în acest fel de

viață. Mănată de patima ce o măcina s-a urcat pe o corabie cu destinația Ierusalim și ajungând aici a dorit să intre în Biserica Sfântului Mormânt pentru a se închina Sfintei Cruci, însă o putere nevăzută o ținea în loc. Cu frică multă a privit spre icoana Maicii Domnului din naos și i s-a rugat să o lase să intre în biserică să se închine, mărturisindu-și păcatele și necurăția vieții. Abia atunci i s-a îngăduit să intre în biserică și după ce a sărutat Sfânta Cruce i-a mulțumit Maicii Domnului în fața icoanei, moment în care a auzit un glas care i-a spus: „Dacă vei trece Iordanul, vei afla odihna cea adevărată”. Ca urmare, și-a cumpărat trei pâini și s-a îndreptat spre Iordan. A doua zi a primit Sfânta Împărtășanie în Mănăstirea Sfântului Ioan, după care a trecut de cealaltă parte a râului. A petrecut în pustie 47 de ani în mari osteneți, luptând cu patimile ca și cu niște fiare sălbatice și mâncând numai verdețuri. După încheierea relatării vieții, în timpul rugăciunii, călugărul Zosima a văzut-o plutind în aer. Ea l-a rugat să vină și anul următor pe malul Iordanului să-i aducă Sfânta Împărtășanie, ceea s-a și întâmplat. Ajuns la Iordan se întreba cum va trece pustnicul râul, dar răspunsul îl va afla în lumina blândă a lunii, când o vede apropiindu-se de râu, făcând asupra apei semnul Sfintei Cruci și pășind pe apele Iordanului ca pe uscat. Rugându-l să vină și în anul următor, bătrânul Zosima îi va afla trupul adormit. Pe nisip, deasupra capului era scris: „Avva Zosima, îngroapă trupul smeritei Maria în locul acesta. Țărâna dă-o țărâni. Am murit pe 1 aprilie, în chiar noaptea mântuitoarei Patimi a lui Hristos, după ce am primit împărtășirea cu Dumnezeieștile Taine”. Cu această ocazie, bătrânul Zosima a aflat mai întâi numele ei: Maria, dar și o mare minune: în anul ce trecuse, când a primit Sfânta Împărtășanie, ea a ajuns la pârâul acela în aceeași noapte, în vreme ce el avusese nevoie de douăzeci de zile de mers să ajungă acolo. Zosima a îngropat trupul minunatei făpturi a lui Dumnezeu, care s-a înălțat până la El prin nevoie, osteneți și efort ascetic.

Continuare în pagina 2

Pr. Caius CUȚARU

PREDICA

Fie mie după cuvântul tău!

Duminica a V-a a Postului Mare și la Praznicul Bunei Vestiri

În zilele acelea, Elisabeta, femeia lui Zaharia, a rămas însărcinată și s-a tănuț pe sine cinci luni, zicând: astfel mi-a făcut mie Domnul în zilele când a socotit să ridice dintre oameni înjosirea mea. Iar în a șasea lună, îngerul Gavriil a fost trimis de Dumnezeu într-un oraș din Galileea, numit Nazaret, la o fecioară, logodită cu un bărbat, care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. Și intrând îngerul la ea, a zis: bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine; binecuvântată ești tu între femei. Iar ea văzându-l s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: ce fel de închinăciune poate să fie aceasta? Dar îngerul i-a zis: nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Iată, vei zămisi în pântece și vei naște un Fiu, căruia îi vei pune numele Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui preainalt se va chema și Domnul Dumnezeu și va da scaunul de domnie al părintelui Său, David; și va împărăți peste casa lui Iacob în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. Atunci Maria a zis către înger: cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? Dar îngerul răspunzând, a zis: Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui preainalt te va umbri; pentru aceasta și sfântul care se va naște din tine, se va chema Fiul lui Dumnezeu. Iată și Elisabeta, rudenița, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei; și aceasta este a șasea lună pentru ea, care se numea stearpă; căci la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Atunci a zis Maria: iată roaba Domnului; fie mie după cuvântul tău. Și îngerul a plecat de la ea. (Luca 1, 24-38)

Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! (Luca 1, 38)

Duminica aceasta sosește în calendarul sufletesc al Postului după ce, mai întâi, am trecut prin „zdroaba” duhovnicească a unei săptămâni de foc duhovnicesc: miercuri seara în slujba Deniei s-a cântat, scara suitoare într-o pocăință, Canonul cel mare al Sfântului Andrei Criteanul, iar vineri seara, la Denia Acatistului Maicii Domnului, cântarea plină de lumină a Acatistului.

Evanghelia Duminicii de astăzi am putea să o numim Evanghelia Cererii Neimplinite!

Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu și au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți!

„De ce a refuzat Domnul cererea Sfinților Apostoli Iacov și Ioan și a mamei lor? Doar ceruseră un lucru deloc rău, și anume un loc în împărăția lui Hristos Mântuitorul: *Fă ca să șadă unul de-a dreapta și unul de-a stânga Ta, întru împărăția Ta* (Matei 20, 21).

Care este pricina pentru care au fost refuzați? După aceea, doar, tot au primit împărăția și au fost proslăviți; pricina e aceea că ei își însușiseră cu de la sine putere dreptul la împărăție – și nu doar la împărăție, ci și la un anume loc: cel mai de cinste din împărăție.

Iar a-ți însuși cu de la tine putere nu doar o anumită treaptă de Slavă din împărăție, ci chiar și împărăția în general, nu e îngăduit: fiindcă darul acesta este la buna voie a Tatălui Cereș, pe care nu avem cum să o știm nici dacă am împlinit cu strictețe toate poruncile. „Nu este al Meu a da, ci celui

căruia i se va da de către Tatăl Meu Cel Cereș”.

Așadar iată și învățătura Evangheliei de astăzi: să nu ne însușim cu de la noi putere împărăția și, lucrând cu toată osârdia pentru primirea ei, primirea în sine să o lăsăm la voia lui Dumnezeu, s-o așteptăm ca pe o milă a Cereșului nostru Tată, să slujim într-o așteptare, fără pretenții, spunându-ne că suntem robi netrebniți, chiar dacă am fi făcut tot ceea ce ni s-a poruncit.

De ce rugăciunile nu ne sunt mereu ascultate sau de ce nu se împlinesc imediat?

Se întâmplă câteodată ca Dumnezeu să nu îplinească numaidecât rugăciunile noastre, după cum am spus. Sfânta Monica – mama Fericitului Augustin – 18 ani s-a rugat lui Dumnezeu ca să se întoarcă fiul său la credință. Stăruința ei în rugăciune l-a plăcut lui Dumnezeu. Și El a ascultat-o cu adevărat, întorcând pe fiul ei la calea mântuirii, dar nu oricum, ci înzestrat cu toată frumusețea trăirii creștine mlădiate de harul dumnezeiesc.

Părintele Arsenie Boca spune atât de frumos: „Aveți grijă ce cereți! Unii nu-I cer nimic; Alții Îi cer nimicuri; Unii Îi cer socoteală; Alții, să facă El ce vor ei! Iar alții, să nu existe în fața lor; Și pomelnicul s-ar putea lungi.”

În loc să eliminăm nimicurile și lucrurile nefolositoare noi le mai cerem și cu ardoare lui Dumnezeu. Atunci când eliminăm „nimicurile” lumii, înseamnă că Duhul Sfânt, care suflă unde vrea, te-a ușurat de ele, înseamnă că spini și buruienile din viața și sufletul tău se smulg și se usucă, și numai roadele –

Continuare în pagina 2

Pr. Bogdan ONET

Din sumar

► Icoana Bunei Vestiri
pagina 3, Sorin Gheorghe Săplăcan

► Știri
pagina 4

Icoana Bunei Vestiri

Cuvântul creator Care era la început, Cel ce conducea poporul evreu în pustiu și Se descoperea ascuns într-un nor, își asumă firea noastră omenească pentru a o îndumnezei. În troparul sărbătorii se rezumă semnificația praznicului: „Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac: Fiul lui Dumnezeu, Fiul Fecioarei se face, și Gavriil darul bine-l vestește! Pentru aceasta și noi împreună cu dânsul Născătoarei de Dumnezeu să-i strigam: Bucură-te cea plină de har, Domnul este cu tine.” (Tropar, glas 4, *Antologhion vol. I*, Editura Episcopiei Aradului, Arad, 2007).

Icoana Bunei Vestiri, așa cum o cunoaștem astăzi, cu variațiile sale, nu a fost aceeași dintru început. Forma sa actuală s-a definitivat în decurs de secole. Rădăcinile sale se găsesc în arta creștină a catacombelor. Mesajul principal al artei din catacombe era acela al biruinței lui Hristos asupra morții, iar Buna Vestire este practic începutul acestuia. Prima reprezentare a Bunei Vestiri se află în Catacomba Priscillei din Roma, pe care arheologii o datează în secolul al II-lea.

Înainte de a explica conținutul teologic al acestei icoane care înfățișează evenimentul ce constituie o cotitură în istoria omenirii, trebuie să distingem două tipuri de icoane ale Bunei Vestiri. Întâlnit din secolul al VI-lea, primul tip ce se caracterizează prin prezența îngerului Gavriil, care o anunță pe Sfânta Fecioară că-L va naște pe Fiul lui Dumnezeu, și a unei raze de lumină îndreptată spre capul Fecioarei Maria, rază din care iese Duhul Sfânt, simbolizat printr-un porumbel. Cel de-al doilea tip, căruia îi aparține Bunavestire Oranta (sfârșitul secolului al XII-lea), cunoscută atelierelor bizantine din secolul al IX-lea. Pruncul, având cap de adult și binecuvântând cu mâna, e înscris în sânul Maicii Sale care apare ca cea care-L va aduce în lume pe Mântuitorul, zămislit dumnezeiește prin Duhul Sfânt potrivit vestirii îngeruștii și proorocirii lui Isaia (Michel Quenot, *Învieră și Icoana*, Editura Christiana, București, 1999).

Icoana Bunei Vestiri este pătrunsă, la fel ca întreaga sărbătoare, de adâncă bucurie lăuntrică, a împlinirii promisiu-

nii Vechiului Testament, prin întruparea Izbăvitorului lumii, bucurie ce se revarsă în culori, aducându-ne înaintea ochilor, trupești și sufletești, începutul mântuirii noastre.

În bisericile ortodoxe, Buna Vestire este pictată pe iconostas, în registrul praznicelor împărătești, fiindcă este, de fapt, icoana zămislirii de la Duhul Sfânt a Fiului lui Dumnezeu în pântecul Preacuratei Fecioare. Scena apare și pe ușile Sfântului Altar, prin care ni se aduce la sfintele slujbe, în forma cea mai deplină, vestea cea bună a mântuirii noastre.

Așa cum reiese din *Erminia picturii bizantine*, scrisă de Dionisie din Furna, Fecioara Maria stă fie pe scaun, fie înaintea lui, având capul puțin plecat, și cu o mână ținând mătase înfășurată pe un fus, iar mâna dreaptă este îndreptată spre Arhanghelul Gavriil, care o salută ca „binecuvântată între femei” (Luca 1, 28). Într-adevăr, ea, împărtășindu-se din rodnicie într-un mod cu totul ieșit din comun, este chemată să dea viață omenească Celui ce se va defini: „Eu sunt Viața” (Ioan 14, 6). Și dacă, în context biblic Duhul lui Dumnezeu este cel care menține, asupra Mariei Duhul urmează să se pogoare într-un mod unic și irepetabil. Ca și celelalte femei, Maria urmează să dea viață unui om. Dar ce este un om? Din punct de vedere teologic omul este ceea ce el poate deveni, nu poate deveni înger, pentru că ar înceta să fie om, nu poate deveni nici o făptură mai de „jos” decât specia sa. Prin Fiul Mariei, omul „devine” Dumnezeu, neabandonând condiția naturii umane (Tomas Spidlik, Marko Ivan Rupnik, *Credință și icoană*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002).

În raport cu aproape toate icoanele care exprimă pacea și odihna, aici constatăm, ca și în cea a Coborârii la iad a Mântuitorului, o mișcare și o dinamică neobișnuită. Vestea îngerului, care pare a țâșni în fața Mariei plină de uimire, surprinde la fel ca intrarea lui Hristos în iad. Vestea uluitoare nu generează totuși nici un fel de sentimentalism, ci o atitudine de primire, de deschidere fără rezerve față de planul lui Dumnezeu. Porțiunea de cer, fasciile de lumină și porumbelul, reprezentate pe numeroase

icoane, sunt tot atâtea simboluri care fac din acest praznic prima teofanie în ciclul marilor praznice. Praznicul stabilește într-adevăr legătura între trup și Duhul Sfânt, între pământ și cer. Luând atitudinea cerută oricărui candidat la împărăția cerurilor, Născătoarea de Dumnezeu, Maica Domnului, se golește de voia proprie pentru a-L primi în ea pe Cel pe Care pământul nu poate să-L încapă. Prevăzându-și eliberarea, omenirea va veni prin Maria la îndumnezeire. „Taina cea din veac se descoperă astăzi și Fiul lui Dumnezeu Fiul al omului se face, ca, părtaș fiind la ceea ce este mai rău, să mă împărtășească pe mine din ceea ce este mai bun. Amăgit a fost odinioară Adam și, dorind să fie Dumnezeu, nu a fost. Iar Dumnezeu se face Om, ca pe Adam să-l facă Dumnezeu...” (Lauda, glas 2).

Dumnezeu urmează să se nască ca om. Nașterea lui Hristos din Fecioară scoate în evidență absența paternității umane. Iisus își primește trupul din Maria fără transmiterea vieții după rânduiala omenească. Născut dintr-o fecioară și nicidecum rodul unirii dintre bărbat și femeie, El intră în lumea pe care însuși a creat-o, răsturnând înțelepciunea acestei lumi prin nașterea dintr-o Fecioară, creatura Sa, noua Evă, maică a omenilor. El preexistă propriei Sale nașteri în lume - „Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam” (Ioan 8,5) - și arătarea Sa în trup restaurează ceea ce fusese întinat. „Dumnezeu adevărat și om adevărat”, Cea de a doua Persoană a Sfintei Treimi, El este Fiul lui Dumnezeu, dar și Fiul Mariei. El este deci divino-uman.

Viața omenească este diferită de aceea a celorlalte ființe de pe pământ prin faptul că omul este conștient și liber. Atunci, pentru a primi și a da viață, i se cer Sfintei Fecioare cunoașterea a ceea ce urmează să se întâmple și un liber consimțământ. Vestea este adusă de îngerul care dezvăluie tainele divine. Bună-voirea înseamnă acordul dintre Dumnezeu și făptură. Pentru că întruparea nu este numai un act al voinței lui Dumnezeu, ci și al voinței libere și al credinței Sfintei Fecioare Maria. Înclinarea capului îngerului arată că el nu vorbește de la sine. Vorbind Maicii lui Dumnezeu, descoperindu-i taina Providenței dumnezeiești, îngerul su-

blinază prin privire dependența lui de Cel Care l-a trimis; el stă înaintea feței lui Dumnezeu. Pentru Maica Domnului, acesta este un moment de sfințire, începutul Maternității sale dumnezeiești: „Duhul se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri” Primind vestirea Arhanghelului, gestul ei nu răspunde mesagerului, ci Celui ce l-a trimis. Deși îngerul privește în sus, întreaga lui mișcare se îndreaptă spre Maica Domnului; dar mișcarea ei și întreaga ei ființă se îndreaptă în sus. Această mișcare servește pentru a pune în evidență, ca să spunem așa, faptul că acceptarea Maicii Domnului nu este o consimțire pasivă a Bunei Vestiri, ci o supunere activă a sa față de voia lui Dumnezeu, o participare voluntară și liberă a Maicii Domnului și, prin persoana ei, a tuturor făpturilor la lucrarea Mântuirii (Leonid Uspenky, Vladimir Losky, *Călăuziri în lumea icoanei*, Editura Sofia, București, 2003).

Dacă Eva cea nouă, prin „DA”-ul spus nu Arhanghelului Gavriil, ci cum am deslușit ci lui Dumnezeu, și prin alegerea binelui, își îmbracă firea sa omenească în filiație dumnezeiască, prima Evă denaturează firea omului consimțind la porunca rău-voitoare a satanei, îngerul căzut. Spre deosebire de Eva care, nesocotind cu mândrie chemarea dumnezeiască, se vrea autonomă, Maria răspunde: „Iată, roaba Domnului” (Luca 1,38). Ea se supune, primește Cuvântul fără reținere, se golește de sine însăși pentru a-l face loc lui Dumnezeu Care Se întrupează, alegând în mod liber pe Dumnezeu și nu creatura. În icoană plecându-și capul, își duce mâna la piept - gest al acceptării, al supunerii, care a hotărât soarta lumii: „Fie mie după cuvântul Tău” Semnificația acestor cuvinte se leagă de zilele facerii lumii, când Dumnezeu rostea puternicul și dătătorul de viață cuvânt „Să fie”, cuvântul Făcătorului a adus în lume făpturile. Dar în acea zi unică în viața lumii, când dumnezeiasca Maria a rostit scurțul și supusul ei cuvânt „Fie”, cuvântul făpturii L-a adus pe Făcător aici, jos, în lume pentru mântuirea noastră.

Sorin Gheorghe SĂPLĂCAN

Despre Sfânta care mai înainte fusese desfrânată: Cuvioasa Maria Egipteanca

Urmare din pagina 1

Maria Egipteanca a trecut la Domnul în anul 530.

S-ar putea ca această relatare a vieții sfintei să fi pierdut din vedere tocmai esențialul, lupta de o viață cu păcatul, cu patima desfrânării, curajul și răbdarea în confruntarea cu sine și cu cel ce ispitește. Sfânta a fost trimisă să lupte cu diavolul în pustie, în „locul neumblat și fără de apă”, adică tocmai acolo unde-și avea el sălașul, și acolo să-l biruiască. Taina despătimirii se cuvine să

o descoperim fiecare dintre noi în taina pocăinței ascunsă în intimitatea legăturii cu Hristos Domnul. Drumul de la duhoarea păcatului la mireasma harului a fost parcurs de sfânta care mai înainte fusese păcătoasă, dar mai apoi a devenit tămăia preacurată și bine înmiresmată în chivotul Bisericii lui Hristos, mireasmă a pustiei.

Viața sfântă a Cuvioasei Maria Egipteanca reprezintă pentru noi toți un model de urmat, dovada indubitabilă că păcatele

și patimile pot fi învinse prin strădania omului care răspunde în felul acesta lucrării harului, că Dumnezeu îi împodobește pe cei care s-au înnoit prin pocăință sinceră cu cele mai minunate daruri duhovnicești, că atunci când Dumnezeu răsplătește pe cei care s-au lepădat de viața moartă de dinainte o face cu vârf de măsură.

Însă cel mai mare dar duhovnicesc pe care-l poate dobândi omul aici pe pământ este viața cu Hristos.

ȘTIRI

Slujire Arhierescă în Parohia Cinteii

În Duminica a patra din Post (a Sfântului Ioan Scărarul), 18 martie 2018, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, s-a aflat în mijlocul credincioșilor din Parohia arădeană Cinteii, dând curs invitației părintelui paroh dr. Nicu Breda de a deschide Săptămâna duhovnicească ce se va desfășura în această parohie. Cu acest prilej, Chiriahul arădean a săvârșit Sfânta Liturghie arhierescă în biserica parohială cu hramul „Înălțarea Domnului”, din sobor făcând parte părintele paroh și părintele Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial.

Cuvântul de învățătură al Chiriahulului a fost pus sub titlul „Urcuș spiritual” (cf. citirilor scripturistice ale duminicii: Evrei 6; Efeseni 5; Marcu 9; Matei 4), prin virtuțile evidențiate atât în citirile zilei cât și în „Scara” Sfântului Ioan Scărarul, stăruind asupra credinței, nădejzii și dragostei, rugăciunii și postului, pocăinței și ascultării, ca biruitoare împotriva slăbiciunilor omenești și totodată trepte spre desăvârșire. Prin toate acestea, Chiriahul a făcut o introducere la cuvântările ce vor avea loc în săptămâna duhovnicească ce începe în această parohie.

La Sfânta Liturghie au fost prezenți foarte mulți credincioși, mulți dintre ei împărtășindu-se cu Trupul și Sângele lui Hristos.

Săptămâna duhovnicească în această parohie se va desfășura în intervalul 18 martie – 25 martie și vor fi invitați mai mulți duhovnici și clerici.

Duminica Sfântului Ioan Scărarul la Mănăstirea Arad-Gai

În Duminica a IV-a din Sfântul și Marele Post, 18 martie 2018, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului a fost prezent la Mănăstirea „Sfântul Simeon Stâlplnicul” din cartierul arădean Gai. Cu acest prilej, Ierarhul a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare în biserica nouă a mănăstirii, împreună cu Părintele Protos. Macarie Deleu, duhovnicul mănăstirii, Pr. Ilie Nădăban de la Parohia Curtici, Arhid. Mircea Proteasa și Arhid. Gheorghe Lehaci, în prezența obștii monahale de maici, în frunte cu maica stareță monahia Ecaterina Joldeș și a numeroșilor pelerini veniți la sfânta slujbă.

La momentul rânduit, Preasfinția Sa a rostit un cuvânt de învățătură despre minunea vindecării copilului bolnav, care poate fi asemănată și cu soarta fiecărui om în parte, fiul cel bolnav reprezentând sufletul omului stăpânit de patimi iar tatăl copilului este conștiința lui care îl duce la Hristos. Duhul cel mut este păcatul care-l robește pe tot omul. Aducerea copilului la Hristos înseamnă venirea creștinului la spovedanie. Totodată, Preasfințitul Emilian a prezentat și viața smerită, as-

cunsă și aprinsă de dumnezeiască dorire a sfântului pomenit astăzi, a Sfântului Cuvios Ioan Scărarul precum și bogăția înțelepciunii sale adunată în vistieria duhovnicească numită „Scara Raiului”, darul cel mai de preț al vieții călugărești și nu numai. Scara, alcătuită din cele 30 de trepte, ne urcă din treaptă în treaptă de la cele pământești la cele cerești, a spus Preasfinția Sa.

Preasfințitul Părinte Emilian a împărtășit cu Trupul și Sângele Domnului mulțimea de credincioși, tineri și vârstnici, care s-au pregătit și au primit dezlegare pentru aceasta.

Episcopul Sinesie Jivanovici, comemorat la Mănăstirea Sfântul Simeon Stâlplnicul, Arad-Gai

În ziua de miercuri, 14 martie 2018, s-au împlinit 250 de ani de la trecerea la cele veșnice a Episcopului ortodox al Aradului, Sinesie Jivanovici (episcop între anii 1751-1768). Cu acest prilej, Chiriahul arădean, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, a participat la Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite și a săvârșit o slujbă de pomenire în biserica cu hramul „Sfântul Simeon Stâlplnicul” a Mănăstirii Arad-Gai, ctitorie a Episcopului Sinesie (ridicată între anii 1760-1762), din sobor făcând parte Părintele Protos. Macarie Deleu, duhovnicul mănăstirii și Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial. La sfânta slujbă au participat monahiile mănăstirii, în frunte cu maica stareță Ecaterina Joldeș și credincioși.

Mormântul Episcopului Sinesie Jivanovici se găsește în această biserică, între ușile împărătești. Alături de acesta, tot în biserica veche a mănăstirii se găsesc și osemintele episcopilor: Ioanichie Martinovici (1710-1721), Sofronie Rovanciovici (1722-1726), Pahomie Knezevici (1770-1787), Pavel Avacumovici (1786-1815), Nestor Ioanovici (1829-1830) și Gherasim Raț (1835-1858).

Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a rostit un ales cuvânt în care a evocat personalitatea și bogata activitate a Episcopului Sinesie Jivanovici, un vajnic apărător și păstrător al credinței ortodoxe în aceste părți de țară, un organizator al vieții bisericești și administrative, precum și un ctitor de sfinte locașuri, în speță a Sfintei Mănăstiri Arad-Gai. De asemenea, Înaltpreasfinția

Sa a precizat că pomenirea Episcopului Sinesie se va face pe parcursul întregului an, mai ales la hramurile mănăstirii.

Colecția de ștergere a Arhidiaconului Teodor Babuția donată Centrului Municipal de Cultură Arad

Centrul Municipal de Cultură Arad s-a „îmbogățit”, vineri, cu o colecție de ștergere tradiționale românești, care au aparținut familiei arhidiaconului Teodor Babuția, și care sunt expuse, pentru o lună, în Clădirea Preparandiei din municipiul Arad.

Cu ocazia deschiderii oficiale a expoziției Gabriela Babuția, cea care a îngrijit zeci de ani această colecție a anunțat că o donează, fără nicio pretenție, Centrului Municipal de Cultură Arad.

Deschiderea oficială a expoziției „Ștergarul românesc – valoare, tradiție, simbol” a avut loc, vineri, în prezența IPS Timotei Seviciu, arhiepiscopul Aradului, a părintelui Gabriel Mariș consilier social în cadrul Arhiepiscopiei Aradului, a părintelui Flavius Petcuț, protopopul Aradului, dar și în prezența directorului Centrului Municipal de Cultură Arad, Daniela Pădurean Andreica și a directorului adjunct al Centrului Municipal de Cultură Arad, Ramona Crețu.

Expoziția cuprinde aproximativ 100 de ștergere, unele dintre ele cu o vechime de peste 100 de ani, majoritatea fiind lucrate în războaie de țesut și îmbogățite cu modele tradiționale specifice zonei Aradului, majoritatea fiind decorate cu dantelă lucrată manual (cipcă).

IPS Timotei Seviciu, arhiepiscopul Aradului, a explicat semnificația religioasă a pieselor expuse.

Împreună cu soția sa Gabriela, arhidiaconul Teodor Babuția au slujit Eparhia Aradului, părintele arhidiacon fiind secretar eparhial, ecleziarh la Catedrala Ortodoxă Veche și arhidiacon, însoțind la târnosiri, binecuvântări de lucrări, vizite pastorale și hramuri de biserici și mănăstiri toți episcopii Aradului. Aceștia au moștenit ștergarele de la părinți și bunici, unele din zona Gurahonț, satul Iacobini, iar altele le-au primit cu ocazia târnosirii bisericilor de pe raza județului Arad. Cei doi au păstrat în locuința lor ștergarele, alcătuind astfel o colecție pe care acum o prezintă arădenilor admiratori ai tradițiilor românești și nu numai.

Expoziția „Ștergarul românesc – valoare, tradiție, simbol” face parte din manifestările organizate de Primăria Municipiului Arad prin Centrul Municipal de Cultură Arad cu ocazia Centenarului Marii Uniri și are ca scop promovarea valorilor tradiționale românești. Un alt scop al expoziției este promovarea Clădirii Preparandiei, unde a funcționat cea mai veche școală pedagogică din Transilvania.

Expoziția va putea fi vizitată, până în 16 aprilie, de luni până vineri, între orele 9.00 – 16.00, intrarea fiind liberă.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.